

Under Hellig-Olavs merke

100554

Av garnisonsprest Kjeld Stub.

Der er to ting som særlig preger vaar tid:

Det ene er misnøie med det som er — paa snart sagt alle omraader i samfundslivet.

Det annet lengsel efter og krav paa noget nytt. Hverken de borgerlige eller de marxistiske partier har kunnet gi dette nye. Det vil heller ikke kunne gies hverken gjennom akkordens aand eller ved samfundsomstøtende revolusjoner.

Nasjonal Samling vil forsøke aa gjøre det i pakt med den aandelige bevegelse, som gaar over verden, og som jeg kan karakterisere i all korthet ved disse to setninger: I. Bort fra materialismen og egennytten og fra alt det, som draeger samfundet og den enkelte nedover og avler bitter strid og hat mellem menneskene. II. La de aandelige verdier komme i høisættet, de som alene fører frem til et solidarisk samfund, bygget paa forstaaelse og offervilje.

Efter valget i 1933 var der naturligvis mange som sa, at nu var da N. S. ferdig.

Men vi hadde i virkeligheten ingen større forventninger stillet til siste stortingsvalg — vaar tid kommer nok likesaa visst som sandheten og rettferdigheten alltid bryter sig vei.

Vi led derfor ikke noget nederlag, da vi fikk ca. 28000 stemmer efter bare et par maaneders arbeide med en helt ny sak. Tvertimot vi fikk nytt mot og øket visshet om, at N.S. gaar sin sikre vei fremover. Stemmetallet betyr for oss stort sett likesaa mange begeistrede forkjempere for Nasjonal Samling utover landet.

Og vaar aandelige bevegelse har da ogsaa siden valget gaatt sin seiersgang over by og bygd. Flere og flere, som virkelig lærer saken aa kjenne slutter sig til, og ikke minst ungdommen føler sig sterkt draget mot dette nye, som er i pakt med fremtiden.

Det er imidlertid sørgelig, hvor

mange det er som dømmer vaar bevegelse uten engang aa kjenne vaart program. Sett dere inn i programmet, og døm saa.

Jeg kan her bare nevne noen enkelte punkter:

1ste punkt krever „en handlekraftig nasjonal riksregjering uavhengig av partipolitikk.“ Dette er vel, hvad alle sundt tenkende mennesker i vaart land lengter efter, men som man ikke kan enes om midler til aa naa frem til. Vi er ikke noget diktaturparti, som vaare motstandere ynder aa beskyldte oss for. Men vi vil ha en sterk regjering uavhengig av parlamentarismens skiftende vinde. Vi vil, at fagkundskapen og sakkundigheten skal komme til sin rett, og ikke de partipolitiske ballansekunstere, i samfundets styre og yrkesliv. Vi vil bekjempe arbeidsløsheten ved en landsomfattende arbeidsplan. Arbeidsledighet — særlig blandt ungdommen betyr jo ikke bare et økonomisk tap, men medfører en i høieste grad betenkelig moralsk nedgang.

Lockout og streik, som heller ikke bare er et økonomisk spørsmål, men som avler klassehat og klassekamp, skal forbyes. En arbeidets lov kreves for aa vareta likesaa meget arbeidernes som arbeidsgivernes interesser.

Bøndernes og fiskernes, skogsarbeidernes vell vil vi søke fremmet ved rettferdige lovbestemmelser paa de omraader, som her griper inn i arbeidslivet. Vi vil verne om familien og hjemmet i den overbevisning, at det er grunnlaget for et ordnet samfund; „Vyrnaden for kvinnens virke i hjemmet og for morskallet høines.“

Vaar stilling til kristendommen uttrykkes i punkt 22 saaledes:

„Kristendommens grundverdier vernes.“ Naar vi uttrykker dette saa kort, er det av to grunner:

1. Vi ønsker ikke aa „skilte“ med kristendom. 2. N. S. betrakter vaar kristne tro som det helt selv sagte grunnlag for hele vaar aandelige bevegelse. Den kristne aand og tankegang gaar gjennom hele vaart program. Vi ønsker aa være i overenstemmelse med Jesu ord, naar han sier, at han kom „ikke for aa la sig tjene, men for selv aa tjene.“

Personlig har jeg sluttet mig til N. S., fordi jeg mener, at denne bevegelse gir de sikreste garantier for at kristendommen ogsaa i statens styre kommer til sin rett som byggende og bevarende makt i samfundet.

Paa et slikt grunnlag — guds frygt og fedrelandskjærighet gaar vi fremover under Hellig-Olavs korsmerkede banner.

N. S. vil sannheten og den alene. Løgnen, egenkjærigheten og hatet kan aldrig bringe folkelykke det kan kun sannheten.

Det er skikk og bruk mange steder, at man 17de mai henger norske flagg ut fra kirketaarnene.

Hvis dette skal være noget mere end bare en skikk, saa maa det vel bety, at man vil understreke, at guds frygt og fedrelandskjærighet hører nøie sammen: Arbeidet for vaart elskede fedreland faar sin vigsel fra Gud. Dermed høines ogsaa kravet til alle som vil være med i statens og i de enkelte kommuners styre.

Guds frygt og fedrelandskjærighet smelter sammen i den offervilje, som ikke søker sit eget, men enhver den annens bedste, den offervilje, som ikke skremmes tilbake fra - om saa kreves - aa gi sit liv for det man vet er rett og sannhet.

Vi har her det store forbillede i Jesus Kristus selv. Og vi har det jordiske forbillede i Hellig-Olavs iysende kongeskikkelse, han som ga sitt liv for sitt folk og for den kristne tro.

„Olav paa det landet malte korset med sitt blod“. Det saa ut, som om martyrkongen led nederlag, da han paa Stiklestad boiet sitt hode i dø-

den. Men i virkeligheten vandt han en straalende seier. Olav seiret ved sin offervilje og ved sin troskap mot sandheten.

Vi maa gjøre som han.

Derfor holder vi i Nasjonal Samling det for en ære aa fylke oss under Hellig-Olavs merke. Den rød-gyldne fane skal vaie ved siden av vaart norske flagg.

I vaar tid trues baade gudsfrykten og fedrelandskjærligheten av gudfiendske, samfundsoppløsende kræfter. Og faren er større enn de fleste aner. Her maa vi ikke bare være tilskuere — det har vi ikke lov til — vi maa inn i kampen hver en, som elsker sitt land og sin tro.

„Giv akt, vaakn op, nu er ei tid aa sove. Nu kaller Norge høit paa sine mænd“.

Selv om det skal gaa som Hellig-Olav i Arnljot Gelline sier til nogen, som spurte hvad de kunde vente, som fulgte ham. „Falde for Kristi aasyn,“ sa kongen, „tape jert gods og alle I har kjær.“

Og hvem skulde være nærmere til aa stille sig i denne kamp enn den norske bonde, som er landets kjerne og ryggrad, og for hvem fedrelandskjærlighet og gudsfrykt alltid har staatt høit.

Og „arbeiderne“ her i landet — det er forresten et misvisende navn, for vi er alle som gjør noget arbeidere — arbeiderne vil sikkert mer

og mer samle sig om N.S., efterhvert som de begynner aa forstaa, at er der nogen som er deres virkelige venner og som vil sette alt inn paa aa by dem sikre og gode levekaar saa er det vi i Nasjonal Samling. Vi vil ikke ha nogen klassekamp, men i det nye samfund vil vi skape retferdige, gode kaar for alle, som vil arbeide.

Vi staar foran en ny tid. Vi gaar frimodig ind i den — og vi vil gjerne ta alle med — til den gryende dag over Norge under Hellig-Olavs korsbanner.